

Σε Ναό του 17ου αιώνα ιερούργησε ο Μητροπολίτης Μάνης

[Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Μάνης](#)

Στον Ιερό Ναό των Ταξιαρχών Αγερανού ιερούργησε ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Μάνης κ. Χρυσόστομος την Κυριακή της Τυρινής, 14 Μαρτίου 2021.

Συγκεκριμένα, ο εν λόγω Ιερός Ναός βρίσκεται στο κέντρο του αρχαίου (ονόματι στα ομηρικά χρόνια Αράιον) οικισμού Αγερανός, στον ΒΔ μυχό του Λακωνικού κόλπου, κοντά στο Βαθύ, όπου και ο πύργος των Γρηγοράκηδων.

Μάλιστα ο Ναός είναι κτίσμα του 17ου αι. με τρούλο και καμπαναριό, ως και τοιχογραφίες του ίδιου αιώνα. Υπάρχει δε η παράδοση ότι το τέμπλο έχει μεταφερθεί από την Κωνσταντινούπολη, γύρω στα 1688.

“Γιατί έκάθισε ὁ Ἄδάμ ἀπέναντι τοῦ Παραδείσου;” Με το ερώτημα αυτό, από την φράση του Ὁρθρου της Κυριακής της Τυροφάγου: «Ἐκάθισεν Ἀδάμ τότε, και ἐκλαυσεν ἀπέναντι της τρυφῆς του Παραδείσου, χερσί τύπτων τας ὄψεις και ἔλεγεν: Ελεῆμον, ελέησόν με τον παραπεσόντα» (Οἶκος), ἄρχισε το κήρυγμα ο Μητροπολίτης.

Και ο Σεβ. συνέχισε στο κήρυγμά του, απαντώντας στο αρχικό ερώτημα.

Εἶπε συγκεκριμένα:

«Εξορίζει ο Θεός τον Αδάμ από τον Παράδεισο, γιατί δεν μπορούσε πλέον να σταθεί εκεί. Και μάλιστα ενέδυσεν αυτόν με δερματίνους χιτώνας. Τον εφοδίασε με τα εφόδια εκείνα, τα απαραίτητα, για να κατοικεί στην γη, με την ελαχίστη ἔστω συνείδηση της υποστάσεώς του. Και ακόμη, το σπουδαιότερον, “κατώκισεν αυτόν ἀπέναντι του παραδείσου”. Δεν τον απομάκρυνε, ο Θεός, μακριά, να μην βλέπει τον τόπον, όπου πριν ήταν της τρυφῆς, τον Παράδεισο. Αλλά “κατώκισεν ἀπέναντι”, ἔναντι του Παραδείσου, για να βλέπει τι ἔχασε, αλλά και για να ἔχει μέσα του τον πόθο του παραδείσου. Αυτό εκφράζει την πανανθρώπινη νοσταλγία της κάθε ανθρώπινης ψυχῆς για την επάνοδο στην θεοκοινωνία στον Παράδεισο της θείας

μακαριότητα.

Γι' αυτό και ο Αδάμ όταν είδε τον Άγγελο να κλείνει την θύρα του Παραδείσου, μεγάλως αναστέναξε και είπε: "Ελεήμον, ελέησόν με τον παραπεσόντα" και ακόμη βλέποντες τα φύλλα των δένδρων του Κήπου της Εδέμ είπε: "Συνάληψον Παράδεισε και τω ήχω σου των φύλλων, ικέτευσον τον Πλάστη", δηλ. αυτός ο ήχος, που κάνουν τα φύλλα των δένδρων, ως άλλη ικεσία να ακουστούν και να με συγχωρήσει και ελεήσει, ο Θεός, ώστε να επανέλθω και να ζω μαζί Του, όπως πρώτα, πριν την παρακοή μου».

Και κατέληξε ο Σεβασμιώτατος:

«Αγαπητοί μου, οι Θεοφόροι Άγιοι Πατέρες της Εκκλησίας μας, της Ορθοδοξίας μας, θέσπισαν αυτήν την Κυριακή, αυτήν την ανάμνησιν, πάντα ταύτα, να ενθυμούμεθα και να μελετούμε βαθειά μέσα μας. Σ' αυτήν την περίοδο, που ήδη ξεκινά, στον προθάλαμο της Μεγάλης Τεσσαρακοστής, γιατί; Γιατί αυτή η χρονική εκκλησιαστική περίοδος της Μεγάλης Τεσσαρακοστής, που απόψε με τον Κατανυκτικό Εσπερινό αρχίζουμε, είναι η κατ' εξοχήν περίοδος της μετανοίας. Είναι η περίοδος των δακρύων, της περισυλλογής, της εγκρατείας, της νηστείας, όχι μόνον από τις τροφές, αλλά και από τα ποικίλα πάθη.

Είναι η περίοδος του αυτοελέγχου, της εξομολογήσεως, η περίοδος της κατανύξεως, της χαρμολύπης, της εντόνου προσευχής και ικεσίας και δεήσεως. Από τους Κατανυκτικούς Εσπερινούς μέχρι το ωραιότατο Μέγα Απόδειπνο και τις Προηγιασμένες Θείες Λειτουργίες και τους Χαιρετισμούς εις την Παναγία Μητέρα μας. Δεν υπάρχει ωραιότερα και κατανυκτικότερα περίοδος από αυτήν, της Μεγάλης Τεσσαρακοστής.

Και το περιεχόμενό της, εάν το εξετάσουμε και εμβαθύνουμε και μελετήσουμε, όπως πρέπει, θα διαπιστώσουμε ότι εκεί είναι η Φιλοσοφία και η Κοινωνιολογία και η Ψυχολογία και η Ανθρωπολογία του Χριστιανισμού. Όλα εκεί περιέχονται. Εκεί θα καταλάβουμε τι είναι ο άνθρωπος, ποίο το μεγαλείο του ανθρώπου, ποία η πτώσις του και ποιες οι δυνατότητες για την επάνοδο στην χαμένη πατρίδα.

Όλοι μας, «ημάρτομεν, ηνομήσαμεν, ηδικήσαμεν ουδέ συνετηρήσαμεν, ουδέ εποιήσαμεν καθώς ενετείλω ημίν». Έφτασε ο καιρός της μετανοίας. Το στάδιον ηνέωκται, είναι ενώπιόν μας. Και ας σκεφθούμε πως μπορούμε να επανέλθουμε και πάλιν στον Παράδεισο. Γιατί ο Παράδεισος είναι η αληθινή ζωή. Η ζωή είναι ο Θεός. Η στέρηση του Θεού, ο θάνατος.

Καλή, λοιπόν, Σαρακοστή!».

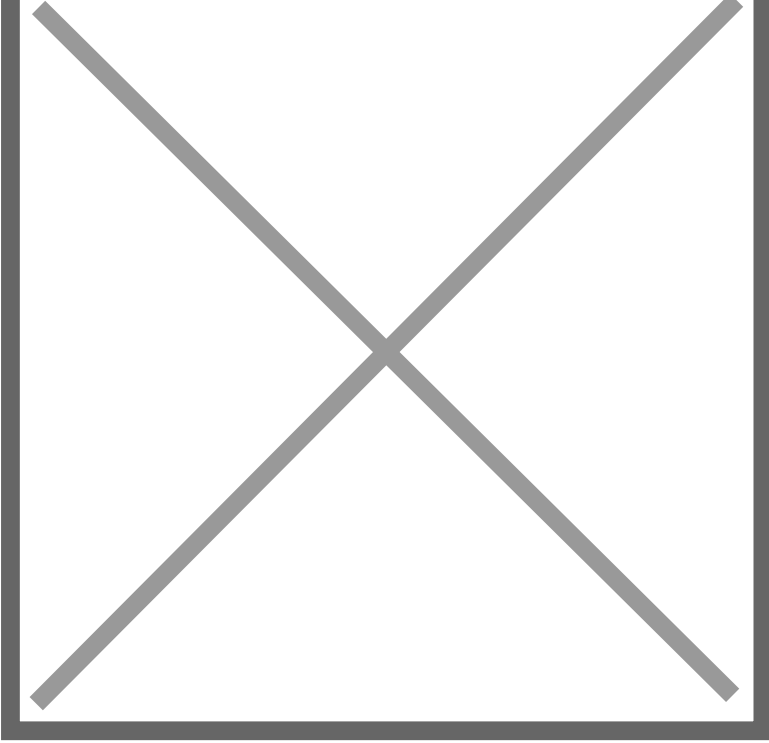

Image not found or type unknown

